

Fragment uit: Rik de Jonghe & Alain Verster, *Een huis vol geluiden*, De Eenhoorn, 2022. Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden en mag niet verder worden verspreid.

Klankensoep

Trapje af, een donkere gang in en Oskar staat al aan de zijkant van het podium.

Hij kijkt omhoog, zo hoog, precies de nacht in. Even denkt hij sterren te zien. Maar als hij goed kijkt, zijn het lichten, hoog in het plafond van de Concertzaal. Oskar kijkt met grote ogen de zaal in. Dan ziet hij de stoelen. Zeker meer dan duizend zijn het.

Lorenzo staat aan de overkant van de scène, vooraan bij de andere violisten. Oskar beseft dat hij snel moet zijn en sluipt achter het orkest door tot bij hem. Als hij eerst de stok en dan de enveloppe met de naam van Rosi en het hartje overhandigt, verschijnt er een brede glimlach op Lorenzo's gezicht.

'Dank je! *Grazie*,' fluistert de muzikant en hij wijst Oskar een stoel aan. Dan wappert hij met zijn vingers aan zijn oren, als om te zeggen: 'Luister maar mee.'

Maar Oskar blijft staan.

— Ik kan hier niet blijven. Ik moet opa vinden.

Plots zoekt de dirigent voorbij en stapt op een klein podium, vlak voor het orkest. Hij kijkt in de richting van Oskar. Die kan nu niet anders dan gaan zitten.

Het wordt muisstil. Eén van de blaasinstrumenten zet een noot in, die lang aangehouden wordt. Lorenzo volgt met dezelfde noot uit zijn viool, de andere violisten vallen in en daarna volgen ook de fluiten. Alle instrumenten door elkaar. Het klinkt als: 'We zijn er klaar voor.'

Ook de dirigent lijkt er helemaal klaar voor. Eén korte beweging van zijn hand en alle geluiden vallen stil. Een tweede gebaar en elke muzikant zet zich schrap. Als hardlopers die in de startblokken staan. Pas als de dirigent beide handen rustig omhoog en dan weer omlaag laat gaan, zetten de violen in. Eerst spelen ze zachtjes, dan steeds luider.

Oskar kijkt alleen maar naar de dirigent, naar hoe hij alle instrumenten in de pas houdt, aanvuurt, laat uitdoven, plots doet stoppen om ze dan even later weer voluit te laten gaan.

Oskar kan gewoon niet stil blijven zitten. Zijn hele lijf beweegt mee, net als de violisten die mee zwieren met hun strijkstokken. En net als de dirigent die als een vogel boven zijn muzikanten scheert.

Nu maken de trompetten zich klaar en achteraan is er al wat beweging bij het slagwerk.

De dirigent onderbreekt het spel. Hij klinkt kort en zenuwachtig.

- De fluiten moeten sneller invallen. En de violen kunnen een stuk krachtiger klinken op het einde.

En dan begint het muziekstuk weer van voor af aan. Voor eventjes toch. De fluiten vallen nu wel sneller in, maar ze zijn niet tegelijk begonnen. En zo gaat het nog even door. Starten, stoppen en commentaar geven. Starten, stoppen en commentaar geven.

Waarom laat de dirigent het orkest niet gewoon doorspelen? En net als Oskar weg wil rennen, stapt de dirigent op en zwermen de muzikanten uiteen als een bende kwetterende vogels.

Lorenzo komt nog even dag zeggen.

- Hoe stom is dat, Lorenzo? De dirigent laat jullie niet eens doorspelen.

Aan Lorenzo's brede glimlach te zien, vindt hij al dat stoppen en steeds opnieuw beginnen helemaal niet erg.

- Dat is oefenen en oefenen tot alles goed gaat. Elke fout die we spelen haalt hij eruit. En zo zijn we klaar om vanavond een geweldig concert te geven. Zo geweldig dat het publiek ademloos zal genieten.

Een 'Grazie', een knipoog, een kusje op de enveloppe, en weg is Lorenzo.

